

[Eunhild Due.]

alle have mulighed for at komme i børnehaver den halve dag.

Der er et særligt område, hvortil jeg mener, ministeren må forsøge at få flere penge frem, om ikke på anden måde så på tillægsbevillingsloven — og det er mødrehjælpen. Ifølge mødrehjælpens direktør, fru Vera Skalts, hjælper mødrehjælpen i dag den enkelte klient dårligere end før, fordi man har for få penge. Vi ved, at enlige mødre hører til i gruppen af restfattede. I 1960 var der ca. 20.840 enlige mødre med børn her i landet. Det kan da ikke være regeringens eller det høje folkets mening, at denne gruppe skal lades i stikken. Man ved også, hvor værdifuldt det er at yde uddannelseshjælp til disse enlige mødre, så de bliver i stand til at forsørge sig selv og deres børn på tilfredsstillende måde; men i året 1961-62 uddannede mødrehjælpen kun 240 enlige mødre. Kommunerne, der uddanner mødre med børn over 2 år, uddannede i samme periode 137. Når man har godt 7.000 fødsler uden for ægteskab pr. år, hvoraf en stigende del blandt de helt unge, der netop har brug for en uddannelse, kan enhver se, at 240 uddannede ikke er meget, og så må man endda huske, at det drejer sig om meget, meget små uddannelser. Der må simpelt hen ydes mere her.

I den forbindelse undrer jeg mig egentlig lidt over, at det ærede medlem fru Grethe Philip, som jeg jo sidder sammen i kvindekommisionen, rejser spørgsmål, som vi drøfter i denne, men måske er det mig, der ikke rigtig er kendt med forretningsgangen i kommissionsarbejdet. Jeg synes ikke, det er rigtigt at drage disse spørgsmål frem, så længe stillingen i kvindekommisionen ikke er afklaret. Jeg tænker både på moderskabsydelsen og hjælp til enlige mødre, som det ærede medlem omtalte, før det er blevet færdigbehandlet i kvindekommisionen. Det er et spørgsmål, om ikke det skader arbejdet i det lange løb.

Lige en bemærkning om tilgangen af per-

sonale til de forskellige forsorgsgrene. Når en institution søger personale, ser man en lille tættrykt annonce bag på avisen, som ikke giver nogen særlige oplysninger. Når f. eks. militæret søger konstabler eller andre frivillige, bruges der, ser jeg, i alle landets aviser meget store illustrerede annoncer med billeder eller tegninger af uniformerede, lykosaligt smilende personer og med oplysninger om, hvilke uddannelser og fremtidsmuligheder der er inden for området. Hvorfor gør man ikke det samme på vore forsorgsområder? Man kunne en gang imellem lave nogle store fælles annoncekampagner, der virkelig oplyste om alle de forskellige arbejds- og fremtidsmuligheder, der i dag findes inden for forsorgen. I øvrigt vil min partifælle det ærede medlem hr. Vivike senere komme nærmere ind på disse personaleproblemer inden for forsorgen.

Der udspandt sig i slutningen af debatten i går et interessant ordskifte her i tinget, hvoraf det fremgik, at f. eks. institutionsbyggeri var offentlige investeringer, man skulle spare på, mens støtte til private erhverv ikke hed offentlig investering, nej fy da, det hed noget helt andet, det hed at løfte i flok. Jeg har svært ved at se forskellen, må jeg sige. For mig at se er offentlige investeringer i fælles samfundsgoder også i høj grad at løfte i flok, og jeg synes, vi skal være glade for, at vi kan løfte, og samtidig huske at få alle løftet med uden alt for megen stønnen samt at få vægten fordelt rigtigt.

Iver Poulsen: Også jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for den fyldige og udmærkede redegørelse.

Socialministeriets budget er, som det blev nævnt, den største enkeltpost på finanslovsforslaget, og det finder socialministeren er udtryk for, at de sociale forhold ikke er glemt under de senere års velstandsstigning. Det kan godt synes noget ejendommeligt, at der er en så voldsom stigning i de sociale udgifter samtidig med, at der er en betydelig velstandsstigning; en almindelig vel-